

Án Mạng “Bảy Tội Ác” Rung Động Thiên Nhai

Chương 16

Bí Ẩn Bảy Tội Lỗi

Ở cửa ngân hàng Hằng Phúc, họ không hẹn mà gặp Trang Hiểu Quân. Trang Hiểu Quân cứ luôn miệng xin lỗi, nói là cũng muốn đến gặp hai người, khốn nỗi mấy hôm nay công ty bận quá, ngay cả anh ta cũng chẳng rảnh ra được phút nào. Trang Hiểu Quân nói: “Viện Kiểm sát đòi đến, sở Kiểm toán cũng đòi đến, lại còn cả Hiệp hội chứng khoán, đông nhất là đám phóng viên, mấy ngày nay cổ phiếu công ty giảm mạnh, chỉ số tín dụng cũng bị hạ thấp, cái tên hacker tạo ra làn sóng dư luận kia thật xấu xa, có gì lại lấy công ty chúng tôi ra khai đao chứ.” Cậu ta đột nhiên dừng lại, vì nhận ra Hàn Phong không hề nghe, chỉ nhìn chăm chăm về phía cổng công ty.

Hàn Phong chỉ vào người đang ra khỏi xe ở phía xa, hỏi: “Người đàn ông kia là ai?”

Trang Hiểu Quân nhìn sang, phần nộ đáp: “Y chính là Trần Thiên Thọ. Trưởng chi nhánh Quảng Đông. Sao hả, anh quen y à?”

Hàn Phong nói: “Sao y lại ở đây?”

Trang Hiểu Quân đáp: “Có lẽ mấy hôm tới chủ tịch sẽ trở về, thông báo các thành viên hội đồng quản trị họp hội đồng, chúng tôi có mấy công trình lớn ở Malaysia, vẫn đang khảo sát, lần này nói không chừng sẽ quyết định. Họ Trần ấy ở gần Thiên Nhai nhất nên đến sớm, sao anh lại quen y vậy?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không quen, chỉ là tôi qua trông thấy y đi cùng với một cô gái.”

Trang Hiểu Quân hần học nói: “Họ Trần ấy vốn chẳng phải loại tử tế gì đâu, tưởng mình có mấy đồng tiền là có thể muốn gì được nấy.”

Hàn Phong vỗ vai cậu ta: “Ông mất chân giò bà thò chai rượu ấy mà, tức giận làm gì.”

Trang Hiểu Quân lừ mắt nhìn Trần Thiên Thọ đầy căm hận, vừa khéo trông thấy Tần Di bước ra tươi cười như gió xuân chào đón, lại càng bực bội hơn: “Chính vì có bọn lẳng nhăng như thế, mới có bao nhiêu cô gái yếu đuối phải ôm hận cả đời.”

Hàn Phong cười ha hả: “Thật à? Nhưng thời đại bây giờ có giống trước kia nữa đâu, bây giờ người với người đều bình đẳng mà, anh cần tình cảm, tôi cần tiền, không ai lừa ai. Mọi người thường nói gã đàn ông nọ xấu xa thế nào, quyến rũ đến mười người đàn bà, nhưng mà sao không ai nghĩ thử xem, phải có mười người đàn bà cho gã ta quyến rũ thì gã mới làm được thế chứ, thế thì tỷ lệ đàn ông xấu xa và đàn bà xấu xa phải là 1/10.”

Lãnh Kính Hàn liếc nhìn Hàn Phong, ông ta cũng không hiểu có sao Hàn Phong phải nói hộ Trần Thiên Thọ, chắc tại ngu tầm ngu, mã tầm mã, cùng bệnh thương nhau? Trang Hiểu Quân đưa mắt quan sát Tần Di khoác tay Trần Thiên Thọ đi vào công ty, họ Trần ngẩng cao đầu, trông như thể một vị hoàng đế vậy, cậu ta há miệng, rồi lại nhắm mắt, cuối cùng cũng nhin được không nói gì, một hồi lâu sau mới quay đầu lại: “Bác Giang vẫn chưa quay về mà, các anh lần này đến đây tìm gì vậy?”

Hàn Phong nhìn Trang Hiểu Quân, nói: “Lần này chúng tôi cố ý đến tìm cậu đấy, Hiểu Quân, tôi có chuyện rất quan trọng muốn hỏi cậu, chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi.”

Lãnh Kính Hàn ngạc nhiên: “Đến tìm Hiểu Quân? Tôi còn tưởng cậu muốn điều tra nguyên nhân cái chết của Tôn Hương Hiền cơ đấy.”

Hàn Phong lắc đầu: “Tôi nghĩ, tôi đã biết Tôn Hương Hiền chết như thế nào rồi, không cần điều tra thêm nữa. Đợi lát nữa hỏi hai câu là được rồi. Cậu có thời gian không? Hiểu Quân?”

Trang Hiểu Quân đáp: “Có, chúng ta vào văn phòng nói chuyện đi.”

Hàn Phong lắc đầu: “Không, chúng ta sang quán cà phê đối diện.”

Lúc rời khỏi ngân hàng Hằng Phúc, Hàn Phong bắt gặp một phụ nữ thấy Vu Thành Long ra đón bèn nồng nhiệt ôm chặt lấy, anh ta thầm nghi hoặc: “Nhìn sau lưng quen quá, có phải là người tôi qua không? Mình đã gặp cô ta ở đâu rồi nhỉ?”

Ba người vào một quán cà phê đối diện ngân hàng Hằng Phúc, Hàn Phong hỏi: “Cậu thấy quan hệ của Vu Thành Long và Tôn Hương Hiền như thế nào?”

Trang Hiểu Quân nói: “Mặc dù tôi làm ở đây chưa lâu lắm, nhưng thấy hình như bọn họ là quan hệ đối đầu thì phải. Còn nhớ hồi tôi mới đi làm, trưởng phòng Tôn đã bảo tôi Vu Thành Long chẳng phải hạng tử tế gì đâu, tầm thường lắm, leo cao được là nhờ giỏi nịnh hót thôi. Bình thường bọn họ cũng không qua lại gì cả. Tại sao anh lại hỏi tôi chuyện này?”

“Không có gì, chỉ muốn tìm hiểu chút thôi, giờ thì về cơ bản đã rõ rồi.” Hàn Phong nhấp một ngụm cà phê, chùng như thưởng thức một lúc lâu, đoạn mới

hỏi: “Hiểu Quân, tôi cần cậu thành thực cho tôi biết, bố cậu qua đời khi nào vậy?”

Lãnh Kính Hàn hoàn toàn không hiểu gì, chính Trang Hiểu Quân từng nói, bố cậu ta qua đời từ nhiều năm trước, Hàn Phong hỏi chuyện này để làm gì chứ?

Trang Hiểu Quân hồi tưởng lại: “Tôi vừa lên lớp mười, hôm ấy là sinh nhật lần thứ năm mươi của bố tôi. Ông ấy... cái chết của ông ấy, có liên quan đến vụ án các anh đang điều tra à?”

Hàn Phong nói: “Lớp mười, cũng tức là ba năm trước? Cậu từng kể rằng bố cậu chết vì bệnh tim? Khi ấy cậu có mặt không?”

Trang Hiểu Quân chìm trong những hồi ức đau khổ: “Tất nhiên, sinh nhật lần thứ năm mươi của bố tôi, ông mời rất nhiều khách, không ngờ rằng, việc mừng lại biến thành...”

Hàn Phong nói: “Hiểu Quân, cậu nghe đây, giờ tôi muốn cậu nhớ lại thật chi tiết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, cậu có làm được không?”

Trang Hiểu Quân nhìn Hàn Phong, Lãnh Kính Hàn cũng nhìn Hàn Phong, anh ta chỉ nói: “Tôi biết, làm vậy rất đau khổ, nhưng cậu cần phải dũng cảm lên, giờ cậu đã bước trên con đường độc lập rồi, trốn tránh không phải là biện pháp, nỗi đau lớn chừng nào thì cũng phải học cách đối mặt với nó, như vậy mới không sợ hãi nỗi đau sẽ ập đến lần nữa.”

Hai cùi chỏ của Trang Hiểu Quân chống lên mặt bàn, ngón tay đan vào nhau thành nắm đấm đỡ lấy phần trán, một lúc lâu sau cậu ta mới mở lời: “Được rồi, nếu giúp được gì cho các anh. Hôm ấy...”

Trang Hiểu Quân tỉ mỉ thuật lại một lượt tình hình lúc bố cậu ta qua đời. Bố cậu ta vốn có bệnh tim, bình thường lúc nào cũng chuẩn bị thuốc trợ tim cấp cứu, hôm ấy mở tiệc lớn đãi khách, uống nhiều hơn vài chén, đột ngột bệnh tim phát tác, nhưng lục tìm trong áo khoác mới phát hiện ông quên không mang thuốc, khi xe cứu thương đến nơi thì đã quá muộn rồi. Trang Hiểu Quân còn đặc biệt nhắc đến, khi bố cậu ta phát bệnh, Tần Di đã tiến hành xoa bóp ngoài lồng ngực cho ông ấy, tiếc là chẳng giúp được gì.

Hàn Phong nói: “Bố cậu biết mình có bệnh tim, thế mà còn uống rượu à?”

Trang Hiểu Quân nói: “Ông ấy là người làm ăn, chẳng còn cách nào khác, nhưng lúc nào cũng không chế chừng mực, có lẽ là vui vẻ quá, nên...”

Hàn Phong lại hỏi: “Bố cậu cũng coi như là nhân vật của công chúng đi, chắc lúc nào cũng phải mang thuốc theo bên người chứ? Hôm ấy sao thuốc lại

đột nhiên không thấy đâu? Lúc đó, nhà cậu có nghi ngờ là có người cố ý sắp đặt không?”

Trang Hiểu Quân đáp: “Có chứ, lúc đó chúng tôi đã lập tức báo án rồi, nhưng cảnh sát không điều tra ra vấn đề gì, cuối cùng tìm được lọ thuốc cứu mạng ấy ở trong xe của bố tôi. Ừm, chúng tôi đã chấp nhận sự thực này rồi.”

Hàn Phong lại đột nhiên hỏi: “Bố cậu có sở thích gì đặc biệt không? Ví dụ như... đồ ăn ngon?”

Trang Hiểu Quân trợn mắt kinh ngạc thốt lên: “Sao anh biết? Sao anh biết được? Anh quen bố tôi hả? Viên cảnh sát phụ trách điều tra ba năm trước có phải anh đâu nhỉ? Đúng thế, bố tôi chẳng có sở thích nào khác, chỉ thích ăn ngon thôi, ông ấy thường khoe khoang mình là nhà phê bình ẩm thực, mà điều ông ấy tự hào nhất chính là đã đi ăn khắp các vùng miền trên cả nước, ăn hết món ngon cả hai bờ Nam Bắc sông Trường Giang.”

Hàn Phong nói: “Được rồi, tôi biết rồi. Cuối cùng hỏi thêm hai câu nữa thôi, sở Công an thành phố Thiên Nhai đến điều tra hả? Còn nữa, sau khi bố cậu chết, có phát hiện gì kỳ lạ không? Ví dụ như có mảnh giấy nhỏ viết chữ gì đó xuất hiện ở chỗ mà gia đình cậu có thể nhìn thấy?”

Trang Hiểu Quân nói: “Sở Công an đến điều tra, nhưng không có mảnh giấy nhỏ nào cả. Sau khi bố tôi mất, tôi và mẹ, chị đều rất đau lòng, lúc đó mà có hiện trạng gì kỳ quái, chắc chúng tôi cũng không để ý được đâu.”

Hàn Phong gật đầu: “Được rồi, cảm ơn cậu đã cố nhớ lại, đừng buồn lòng nữa, xin lỗi, lại yêu cầu cậu nhớ lại chuyện đau khổ như thế. Về chuyện này, rồi tôi sẽ cho cậu một lời phúc đáp. Còn nữa, tôi mong cậu không nhắc với bất cứ người này khác về nội dung buổi trò chuyện hôm nay của chúng ta, bao gồm cả người nhà cậu bạn tốt nhất của cậu và cả người mà cậu cho rằng thân thiết nhất với mình.”

Trên đường đến sở Công an, trong tắc xi, Lãnh Kính Hàn nghĩ mãi không hiểu, bèn hỏi: “Cái chết của bố Trang Hiểu Quân thì can hệ gì đến vụ án này? Có phải cậu đã đi quá xa rồi không?”

Hàn Phong nói: “Phàm ăn.”

Lãnh Kính Hàn ngăn người: “Hả? Cái gì cơ?”

Hàn Phong đáp: “Còn nhớ bảy tội lỗi không? Phàm ăn, là một trong bảy tội lỗi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng đó là vụ án từ ba năm trước, kể cả là bảy tội lỗi gì đấy, thì cũng đã kết án ba năm rồi, cậu còn tra được manh mối gì nữa? Và lại,

tôi cảm thấy chuyện này không can hệ gì nhiều đến vụ án chúng ta đang điều tra mà?”

Hàn Phong ngoảnh đầu nói: “Thế à? Anh đã bao giờ thử nghĩ, nếu mấy tỷ vẫn chưa thỏa mãn được hung thủ, hấn có thể lợi dụng cái chết của Lâm Chính để đoạt lấy 5% cổ phiếu đợi ngày bán ra thì cũng có thể dùng những phương pháp khác để lấy cổ phiếu của những cổ đông khác không?”

Lãnh Kính Hàn giờ mới đờ người ra, lẩm bẩm: “Mấy tỷ, vẫn chưa thể thỏa mãn?”

Hàn Phong nói: “Nguyên nhân cái chết của Tôn Hường Hiền là ngạo mạn, nếu nói đây là trùng hợp, vậy thì thông tin tôi mới nghe được hôm qua, không còn là trùng hợp nữa rồi, Khải Khai Hoa, nguyên giám đốc khu vực Thượng Hải của ngân hàng Hằng Phúc, chết vì nóng nảy; hôm nay, Trang Khánh Long, chết vì tham ăn. Bấy tội lỗi, nếu tiếp tục suy diễn...”

Lãnh Kính Hàn lắp bắp: “Hấn muốn giết bảy cổ đông lớn, chiếm số cổ phiếu trị giá mấy chục tỷ? Thế... Lâm Chính là vì sao mà chết?”

Hàn Phong đáp: “Chắc là vì dâm dục? Tạm thời đừng quản nhiều chuyện thế làm gì, trước tiên tôi muốn xác định xem cái chết của Trang Khánh Long rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, hy vọng bên sở trưởng Trần còn lưu lại đầy đủ thông tin.”

Trong sở Công an thành phố Thiên Nhai, vẫn là Giang Hạo tiếp đón bọn họ. Hàn Phong nói: “Ba năm trước, thành viên hội đồng quản trị ngân hàng Hằng Phúc là Trang Khánh Long chết vì bệnh tim bộc phát, nghe nói đã lập án ở chỗ các anh.”

Giang Hạo gật đầu: “Đúng thế, vụ án ấy do tôi điều tra, nói thế nào nhỉ? Người ta có tiền, nghi ngờ bị mưu sát cũng không có gì đáng trách, nhưng người nhà họ thực tình cũng quá nhạy cảm đi. Tôi điều tra rồi, hoàn toàn là cái chết tự nhiên, vì bệnh tim bộc phát mà không kịp chữa trị, tự ông ta đánh rơi thuốc trợ tim trên xe, chuyện này còn trách được ai chứ. Sao các anh lại đột nhiên hỏi đến vụ này vậy? Có liên can gì đến vụ án đang điều tra hả?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chúng tôi muốn xem hồ sơ, hồ sơ vụ án ấy chắc vẫn còn chứ nhỉ.”

Giang Hạo đáp: “Được, tôi tìm cho các anh, nhưng tôi nghĩ có lẽ không giúp được gì nhiều đâu, chắc chắn không phải là mưu sát.”

Hàn Phong nhận lấy hồ sơ vụ án, chậm rãi mở ra, không quên nói với Giang Hạo: “Chúng tôi ở đây xem một lát, nếu anh bận thì cứ làm việc đi, không cần tiếp chúng tôi đâu.”

Giang Hạo đi khỏi, Hàn Phong lật xem lướt qua một lượt. Phần trên cùng toàn là lời khai của những người có mặt tại hiện trường như nhân viên khách sạn, bác sĩ cấp cứu, Hàn Phong bỏ qua luôn. Phần ở giữa là danh sách các món ăn được đưa lên lúc đó, cùng với kết quả kiểm tra của từng món ăn và các loại thức uống, Hàn Phong mỉm cười: “Bọn họ cũng tỉ mỉ lắm, mỗi món ăn đều đem đi làm hóa nghiệm.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng kết quả hóa nghiệm đều bình thường mà?”

Hàn Phong chỉ vào thực đơn, nói: “Người chết vốn có bệnh tim, vì vậy không cần phải hạ độc, thức ăn bình thường cũng có thể khiến ông ta chết rồi.”

Lãnh Kính Hàn nhìn theo ngón tay chỉ của Hàn Phong, thấy bên trên viết: “Tên món ăn, ba ba hàm nấm; nguyên liệu: nấm kim châm Pháp, ba ba sông mười năm tuổi, trứng cá muối, gạch cua, bột năng, ớt thái sợi gừng, tỏi nghiền, hành nhỏ, măng khô; kết quả kiểm tra: không có hại với cơ thể người.”

Hàn Không chỉ tay vào mấy chữ nấm kim châm Pháp, giải thích: “Loại nấm này, còn gọi là nấm mũ đen, nấm coprinopsis atramentaria, nó có khuẩn coprinopsis, bản thân là món ngon, nhưng không thể ăn cùng với rượu được.”

Lãnh Kính Hàn “ồ” một tiếng, hỏi: “Ăn cùng thì sao?”

Hàn Phong nói: “Ăn loại nấm này mà uống rượu sẽ làm mất đồ bưng, tim đập nhanh, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, người bình thường đều có thể chịu được phản ứng như thế, nhưng người mắc bệnh tim thì...”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ăn no rồi uống rượu, có thể gây phát bệnh tim!”

Hàn Phong gật đầu, tiếp tục giở xuống dưới, phía sau còn có ảnh chụp lại hiện trường lúc đó, vị trí Trang Khánh Long ngã xuống, chỗ ngồi của ông ta, đều được đánh dấu rất rõ trên ảnh. Hàn Phong chỉ vào một tấm ảnh: “Anh thấy không, chỗ ngồi của Trang Khánh Long ở đây, chừng năm bước phía sau là điều hòa cây. Tháng Chín, thời tiết rất nóng bức, nếu có người hạ nhiệt độ điều hòa xuống dưới mười độ, thổi thẳng vào thể này cũng có thể làm bệnh tim bộc phát, xong chuyện thì chỉnh lại điều hòa, chẳng ai phát hiện được cả.”

Hàn Phong lại xem tiếp, có năm người đi chung xe với Trang Khánh Long, tài xế Tiểu Vương, bạn thân Khải Khai Hoa và thư ký, trợ thủ Vu Thành Long của ông ta. Lãnh Kính Hàn bất mãn kêu lên: “Sao lại có tên Vu Thành Long này?”

Hàn Phong nói: “Theo như tài liệu, lúc đó Trang Khánh Long đã chuyển từ tổng thanh tra tài vụ sang làm tổng thanh tra nghiệp vụ, Vu Thành Long bấy lâu nay vẫn quản lý bộ phận nghiệp vụ, tất nhiên là trợ thủ của ông ta rồi. Trong xe

có năm người, thuốc cứu mạng của ông ta cuối cùng phát hiện ở trên xe, anh thấy tấm ảnh này không, ông ta mặc áo khoác dài, loại áo này có túi rất sâu, lọ thuốc muốn rơi ra ngoài cũng không dễ gì đâu. Nhưng lúc vào nhà hàng, chắc chắn ông ta sẽ cởi áo khoác, để chỗ treo áo, muốn lấy thuốc đi là việc rất dễ dàng, một âm mưu được lên kế hoạch rất tinh vi đấy.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ý cậu là, bọn chúng biết Trang Khánh Long có bệnh tim, cố ý đưa món nấm ấy lên, còn để Trang Khánh Long ngồi ngay trước điều hòa, khiến bệnh tim ông ta tái phát, sau đó lại trộm thuốc giấu đi, đợi khi cảnh sát đến điều tra thì bỏ lọ thuốc vào ô tô? Như vậy thì chẳng còn dấu vết gì nữa rồi.”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng thế, tuy rằng không lộ sơ hở gì, nhưng dấu sao cũng không còn là trùng hợp nữa. Một chuyện trùng hợp thì là trùng hợp, nhưng nhiều sự trùng hợp cùng một chỗ thế này, chắc chắn là âm mưu.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng lần này tại sao cậu chắc chắn như vậy? Còn nguyên nhân cái chết của Lâm Chính, cậu lại nghĩ lâu thế?”

Hàn Phong nói: “Trộn lẫn nhiều loại thức ăn không có độc tạo ra thuốc độc chí mạng hoặc kích thích một loại bệnh nào đó vốn là phương pháp sát nhân thường thấy, tất nhiên tôi phải rõ rồi. Nhưng theo thói quen của hung thủ, hẳn hẳn ta phải để lại mảnh giấy nhỏ hay gì đó, tại sao không thấy nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Lâm Chính chết, nhưng cũng có để lại gì đâu.”

Hàn Phong nói: “Chuyện đó khác, Lâm Chính chết vì nổ xe hơi, vì vậy hung thủ có để lại lời nhắn cũng bị hủy mất tiêu rồi. À, tôi nhớ ra rồi!” Hàn Phong đột nhiên kêu toáng lên. “Còn nhớ chỗ Lâm Chính chết không? Đường phố quét tước sạch sẽ, nhưng tôi lại tìm được một thứ màu đen giống như muội than đó.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đúng vậy.”

Hàn Phong nói: “Tại sao hung thủ lại để lại một chút manh mối ấy? Tôi nhớ lúc thấy đám muội than, trông nó như hai hình vuông, vốn dĩ ban đầu chắc là có chữ, chẳng qua bị người ta giẫm chân lên, chữ đó...”

Lãnh Kính Hàn nín thở: “Bị xóa mất rồi.”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng vậy, như thế thì có thể giải thích được rồi, người ta để lại lời nhắn cho chúng ta đấy, tên này đúng là chẳng coi cảnh sát các anh ra gì cả.”

Lãnh Kính Hàn thờ dốt, nói: “Nhưng mà, Trang Khánh Long chết từ ba năm trước, vụ án này chẳng lẽ là từ ba năm trước...” Ông ta không dám tin.

Hàn Phong gật đầu: “Đúng, anh đừng quên, ba năm trước Lu Phương đã đón Lương Tiểu Đông đi, công ty đứng tên Đinh Nhất Tiểu cũng được thành lập ba năm trước, cả Hồng A Căn nữa, y cũng được tuyển lựa huấn luyện từ ba năm trước rồi.” Hai tay Hàn Phong bung lẩy mặt, vuốt từ trán xuống cằm, trầm giọng nói: “Vụ án gạt tiền bảo hiểm đơn giản này, ít nhất cũng được lên kế hoạch ba năm rồi đây.”

Lãnh Kính Hàn thấy lạnh cả người, thấp giọng nói: “Ít nhất ba năm rồi, vậy mà không hề đánh động chúng ta chút nào, thủ pháp của hắn, kế hoạch của hắn thật sự quá bí hiểm. Kẻ đang ẩn mình trong bóng tối này rốt cuộc là ai nhỉ?” Đồng thời, ông cũng thầm nhủ: “Nếu không phải Hàn Phong liên hệ cái chết của Lâm Chính với vụ án gạt tiền bảo hiểm của Lương Hưng Thịnh, thì cái chết của Lâm Chính chỉ có thể là một vụ án thổi, chẳng bao giờ tra ra được chân tướng.”

Hàn Phong đột nhiên nhíu mày nói: “Nếu kết luận của chúng ta là chính xác, vậy thì rất cần tra xét lại vụ án của Tôn Hường Hiền lần nữa, đích thân chúng ta làm! Nhân lúc này vụ án xảy ra chưa lâu, vả lại, hệ thống công an thành phố Thiên Nhai đã lập án, chúng ta xem thử báo cáo điều tra hiện tại thế nào trước đã.”

Lãnh Kính Hàn lập tức tìm Giang Hạo lấy hồ sơ của Tôn Hường Hiền, hồ sơ vụ tai nạn của Tôn Hường Hiền và nghi án mưu sát đều được để chung một chỗ.

Hàn Phong lật giở hồ sơ, anh ta đã xem qua hồ sơ về cái chết của Tôn Hường Hiền, vì vậy chỉ đọc thẳng hồ sơ về vụ tai nạn giao thông. Tôn Hường Hiền lái chiếc Nissan Sunny, xe cũ, nhưng vẫn rất tốt. Thân xe dài 4,49m, rộng 1,79m, cao 1,44m, khoảng cách giữa hai cầu xe là 2,535m, bánh trước truyền động, phanh trước là phanh đĩa, phanh sau là phanh má, động cơ SR20, công suất 2.01. Tiếp đó là thiết bị trong xe, nào túi khí an toàn, ABS+EBD, phanh phụ, cảm biến đỗ xe gì gì đó. Hàn Phong lẩm bẩm: “Vừa có ABS lại vừa có phanh phụ, thế mà vẫn đụng được à?”

Bên dưới là ảnh chụp hiện trường, Hàn Phong chỉ tấm ảnh nói với Lãnh Kính Hàn: “Này, anh nhìn đi, tôi nói có sai đâu. Họ Tôn này nhằm chân ga với chân phanh, xe số tự động, động cơ 2.0, đối với người mới học thì đúng là rất dễ nhầm.”

Lãnh Kính Hàn xem ảnh, nghi hoặc hỏi: “Cậu nhìn chỗ nào mà biết Tôn Hường Hiền đạp nhầm chân ga?”

Hàn Phong chỉ vào mặt đường xi măng, nói: “Đây, đây là ảnh chụp đoạn đường xảy ra tai nạn, anh ta từ hướng Đông của ngã tư rẽ sang hướng Bắc, góc rẽ này, đột nhiên lao vào đường xe ngược chiều, lúc này lẽ ra phải phanh xe lại, nhưng anh nhìn đi...”

Lãnh Kính Hàn nhìn xuống đất, thấy sạch sẽ trống trơn, không có gì cả? Ông ta liền hỏi: “Có gì?”

Hàn Phong vội nói: “Anh đúng là đồ ngốc! Đột nhiên phanh gấp ở chỗ rẽ, trong thời tiết nóng bức như thế, lực và hệ số ma sát giữa bánh xe và mặt đường đều lớn nhất, hãng Nissan sử dụng bánh xe Bridgestone, không phải bánh xe cao su thì là gì, việc rẽ rành rành như thế mà anh còn...”

Lãnh Kính Hàn sực hiểu ra: “À, cậu bảo dấu vết ma sát giữa bánh xe và mặt đường chứ gì! Lẽ ra phải có, nhưng ở đây lại không.”

Hàn Phong lật sang trang tiếp theo, sau khi Tôn Hường Hiền lái xe vào đường ngược chiều đụng phải xe chở hàng, một chiếc xe phía sau còn đâm sầm vào đuôi xe ông ta gây ra tai nạn liên hoàn, vì vậy xe của Tôn Hường Hiền mới có tình trạng phía trước phía sau đều biến dạng. Bên dưới là lời khai của một số nhân chứng mục kích, nội dung lời khai về đại thể là giống nhau, đều nói trông thấy chiếc Nissan đột nhiên chệch hướng, sau đó tăng tốc gấp, xông thẳng vào xe tải, chỉ có một bà lão bán báo ở góc phố nói, lúc đó bà trông thấy một đứa bé đang chơi bóng ở giữa đường, chiếc Nissan muốn tránh đứa bé nên mới lao vào xe tải, bà lão còn bổ sung thêm một câu, nhưng từ lúc bắt đầu rẽ chiếc Nissan đã có gì đấy bất thường rồi, kể cả không có đứa trẻ thì nó cũng chạy vào đường ngược chiều. Bên dưới nữa là ghi chép các cuộc nói chuyện với người nhà Tôn Hường Hiền, Hàn Phong lật đến trang này liền kêu lên một tiếng “ua”.

Lãnh Kính Hàn cũng đang đọc báo cáo, hỏi: “Có điểm gì nghi vấn hả?”

Hàn Phong liếc nhìn Lãnh Kính Hàn, rồi lại nhìn mấy viên cảnh sát ở phòng bên cạnh, điềm điềm nói: “Không có gì.” Anh ta tùy tiện lật lên lật xuống trang ghi chép này xem phía trước, phía sau một hồi, Lãnh Kính Hàn không để ý thấy, Hàn Phong chỉ chăm chăm xem chỗ góc dưới bên phải trang giấy, trang ghi chép trước có ký hiệu là 0008110, trang ở giữa ký hiệu là 0003343, trang sau ký hiệu lại là 0008112, Hàn Phong nhìn nét chữ của bản ghi chép, thấy là cùng một người viết, bèn hỏi Giang Hạo: “Bản ghi chép này do ai làm vậy?”

Giang Hạo không biết, bèn gọi một điều tra viên của vụ án này đến, hỏi: “Ai làm bản ghi chép này thế?”

Điều tra viên kia đáp: “Là... Trần Thanh, cậu ta phụ trách tiếp đãi người nhà Tôn Hường Hiền, ghi chép cũng là do cậu ấy làm.”

Hàn Phong hỏi: “Trần Thanh? Anh ta làm gì thế?”

Giang Hạo đáp: “Đó là trinh sát viên của chúng tôi, cậu ta khá thân với bên cảnh sát giao thông, giờ đang đi Tứ Xuyên điều tra một vụ buôn lậu rồi, mới đi hôm qua.” Hàn Phong chau mày.

Hàn Phong lật xem xong báo cáo, đặt sang bên cạnh nói: “Đến hiện trường đi, xem có phát hiện gì mới không.”

Lãnh Kính Hàn quay sang Giang Hạo nói: “Cảm ơn các anh, hết sức cảm ơn.”

Giang Hạo đáp: “Có gì đâu, có việc gì các anh cứ nói, chúng tôi sẽ toàn lực hỗ trợ.”

Trong báo cáo có ghi chép, bà bán báo ấy họ Mai. Hàn Phong kiên nhẫn lắng nghe bà Mai tỉ mỉ thuật lại tình hình xảy ra lúc đó. Anh ta lùi lại mấy bước, đứng trên làn xe chạy, lớn tiếng hỏi: “Bắt đầu rẽ từ đây phải không ạ?”

Bà Mai gật đầu, các tài xế phía sau đều chỉ có thể vòng qua, lúc đi qua bên cạnh Hàn Phong, có người còn ngoác miệng ra chửi: “Muốn chết à?”

Hàn Phong coi như không nghe thấy, men theo tuyến đường xe chạy một lượt, rồi lại quay về quầy bán báo hỏi: “Bà ơi, lúc đó ngoài đờn trẻ kia, bà còn trông thấy thứ gì đặc biệt không ạ?”

Bà Mai trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc lâu, lắc đầu nói: “Chắc là không đâu?”

Hàn Phong lại hỏi: “Thế còn chiếc xe tải kia? Có gì khác thường không ạ?”

Mắt bà Mai sáng lên, nói: “Cậu nói thế, tôi lại nhớ ra rồi, trên chiếc xe tải ấy có một bức ảnh lớn, hình như là ảnh chụp ngôi sao nào đó thì phải. Lúc ấy tôi còn nghĩ, đây là ảnh quảng cáo sản phẩm nào nhỉ? Về sau, bức ảnh ấy vèo một cái đã biến mất luôn.” Bà Mai vừa nói, vừa nâng tay trái, làm động tác tên lửa bay lên trời.

Hàn Phong cũng bắt chước làm động tác tên lửa bay lên trời ấy, nghi hoặc lặp lại: “Vèo một cái liền biến mất?” Anh ta nhìn độ dày chiếc kính lão của bà Mai, thấp giọng bảo Lãnh Kính Hàn: “Anh ra chỗ kia đứng, không phải làm gì hết.”

Hàn Phong bảo Lãnh Kính Hàn đứng ở vị trí của chiếc xe tải, lại hỏi bà Mai: “Bà Mai ơi, bà trông thấy ông già đứng dưới gốc cây kia không? Bà nhìn rõ được ông ta mặc quần áo gì không?”

Bà Mai xua tay nói: “Phì, cậu tưởng tôi nhìn không rõ chứ gì, làm gì có ông già nào, rõ ràng là một cô gái trẻ mà, mặc... váy hở vai, bọn con gái bây giờ, mặc thế là một đấy.”

Quả tim Hàn Phong nảy lên một cái, anh ta không khỏi nhướn mày, gượng gạo cười: “Chậc, vâng, vâng, làm phiền bà quá bà Mai ạ, sau này có việc vẫn xin bà giúp cho.”

Bà Mai khoát tay nói: “Không vấn đề gì, chuyện gì xảy ra quanh đây tôi cũng biết hết, cứ hỏi thoải mái.”

Hàn Phong rời khỏi quầy bán báo, Lãnh Kính Hàn đuổi theo hỏi: “Sao hả? Có phát hiện gì không?”

Hàn Không đáp: “Chậc, tai nạn có thể là trùng hợp, nhưng cái chết của Tôn Hường Hiền thì chắc là mưu sát, tôi nghĩ, chúng ta vẫn nên tìm gặp Vu Thành Long xem sao.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cái tên đó thật sự rất đáng ghét, tìm hấn chắc cũng chẳng hỏi được gì đâu?”

Hàn Phong trả lời: “Không hỏi được thì cũng thử hỏi xem thế nào, nếu hấn là hung thủ thì thế nào cũng có lúc lộ ra sơ hở, mặc dù hấn đúng là rất đáng ghét!”

Hai người lại đến ngân hàng Hằng Phúc, tìm được Vu Thành Long. Vừa gặp, Vu Thành Long đã lạnh lùng đuổi khách: “Những gì cần nói tôi đều nói cả rồi, về cái chết của Tôn Hường Hiền, tôi cũng đã được sở công an thành phố Thiên Nhai thẩm vấn. Tôi có còn gì để nói với các anh nữa đâu?”

Lãnh Kính Hàn hơi bực, định làm toáng lên, nhưng Hàn Phong đã mỉm cười nói: “Chúng tôi chỉ hỏi hai vấn đề nhỏ, anh thành thật trả lời xong chúng tôi sẽ đi luôn, đảm bảo sau này không đến quấy rầy anh làm việc nữa. Nhưng nếu anh tỏ thái độ không hợp tác, chúng tôi chỉ còn cách thường xuyên ghé đến, anh cũng không mong muốn nhân viên công ty thường xuyên thấy mình bị cảnh sát thẩm vấn phải không?”

Vu Thành Long kéo dài giọng nói: “Được, được, được, coi như tôi sợ các người rồi, hỏi đi, thời gian của tôi quý giá lắm, hai câu thôi phải không, tốt nhất đừng có mà hỏi nhiều quá đấy.”

Hàn Phong nói: “Câu hỏi đầu tiên, nghe nói quan hệ của anh và Tôn Hường Hiền không tốt lắm, tại sao lại...”

Vu Thành Long ngắt lời: “Vấn đề này, cảnh sát các anh đã hỏi rất nhiều lần, tôi cũng trả lời rất nhiều lần rồi. Đúng thế, bình thường tôi và Tôn Hường Hiền không qua lại gì với nhau, nhưng là đồng nghiệp cùng công ty bị bệnh, tôi đi thăm cũng chẳng có gì không được cả. Các anh nếu nghi ngờ tôi giết người trong khoảng thời gian ấy thì lấy chứng cứ ra đây! Chỉ cần các anh chứng minh được tôi giết Tôn Hường Hiền, tôi sẽ nhận luôn, nếu không thể thì đừng nhắc đi nhắc lại cái câu hỏi vớ vẩn này nữa.”

Thấy Lãnh Kính Hàn nhú mày trừng mắt, đầy vẻ giận dữ, Vu Thành Long lại nói: “Trừng mắt cái gì? Tôi là người nộp thuế, là công dân tuân thủ pháp luật, các anh dám động tay động chân với tôi, tôi có thể tố các anh đó!”

Hàn Phong nói: “Được rồi, tôi hỏi thêm một câu nữa, sao anh biết Lâm Chính và vợ anh ta xuất hiện ở khách sạn tổng bộ của các anh?” Hàn Phong cố ý nhấn mạnh vào mấy chữ “vợ anh ta”.

Lần này Vu Thành Long nổi cáu thật sự, y nhảy dựng lên, khua chân múa tay nói: “Chuyện này liên can gì đến anh? Chân mọc trên người tôi, tôi thích đi đâu thì đi đó đấy. Nay, các anh chắc không muốn đổ cả cái chết của Lâm Chính lên đầu tôi luôn đấy chứ? Hấn chết là đáng đời, chẳng liên quan gì đến tôi cả! Tôi rốt cuộc làm gì nên tội với các anh hả? Chuyện gì cũng nghi ngờ tôi? Các anh có chứng cứ không? Có chứng cứ không?” Vu Thành Long nói mà nước bọt văng tung tóe, khiến Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn đều nhú mày lại. Lãnh Kính Hàn liếc nhìn Hàn Phong, chỉ nghe anh ta nói: “Được rồi, không còn câu hỏi nào nữa. Nhưng để tiện, anh cho chúng tôi một số điện thoại thường sử dụng đi, nếu có việc gì chúng tôi có thể kiểm anh hỏi thăm bất cứ lúc nào.”

Vu Thành Long dùng dùng giậm dừ viết ra một số điện thoại di động, 239xxxx2348, rồi đứng dậy nói: “Xin lỗi, tôi rất bận, không có việc gì thì xin phép.”

Thấy Vu Thành Long ra khỏi phòng tiếp khách, Hàn Phong nhếch mép cười: “Người như vậy mà cũng làm được trưởng phòng Chăm sóc khách hàng, thật là quá đáng.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Tôi đã bảo đừng đến mà, hỏi được cái gì đâu? Người này vốn là một con nhím xù lông, lại như có thù truyền kiếp với cảnh sát chúng ta vậy, nói hai ba câu là đã bốc hỏa lên đầu.”

Hàn Phong cầm tờ giấy viết số điện thoại lên nói: “Nhưng câu trả lời của hắn, mặt khác đã cho chúng ta một số thông tin.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Thông tin gì cơ?”

Hàn Phong cắt mảnh giấy đó cùng tấm danh thiếp lấy được ở cửa hàng điện thoại di động chung một chỗ, trả lời: “Giờ vẫn chưa phải lúc nói.”

Lãnh Kính Hàn nhận xét: “Tôi thấy, tên Vu Thành Long này quá nửa là đang diễn kịch, rất có khả năng hẳn chính là kẻ chủ mưu đứng đằng sau thao túng toàn bộ vụ án này.”

Hàn Phong lắc đầu: “Không giống lắm, điều kiện của hắn không phù hợp.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao lại thế?”

Hàn Phong đáp: “Lớn tuổi rồi, chức vị thấp, tính cách ương gàn.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Lớn tuổi rồi? Hồi đó khi cậu nghi ngờ Đinh Nhất Tiểu, sao không nói Đinh Nhất Tiểu lớn tuổi rồi? Bọn họ cũng sà sà tuổi nhau mà.”

Ngược lại, tôi cảm thấy để tạo ra được một vụ án phức tạp như vậy, tuổi tác bọn họ chắc còn hơi nhỏ ấy chứ?”

Hàn Phong lắc đầu: “Anh không biết đấy thôi, phàm con người ta, dù thể lực hay tư duy cũng đều có một thời kỳ đỉnh cao, đó là thì tư duy linh hoạt và nhạy bén nhất. Không phải tuổi càng cao thì càng thông minh đâu, tuổi tác càng cao, chỉ có thể may ra tích lũy thêm một ít tri thức thôi, nhưng về phản ứng tư duy thì không thể bì được với người trẻ tuổi. Ngay từ khi vụ án này bắt đầu, hung thủ đã luôn quan sát động hướng của chúng ta, đồng thời căn cứ vào hành động của chúng ta để tính toán bước hành động tiếp theo, vì vậy đến giờ chúng ta vẫn có cảm giác bị người ta dắt mũi. Hừ hừ, không ngờ lại đem một loạt các vụ mưu sát liên hoàn cùng vụ án dính dáng đến số tiền vài chục tỷ ra làm trò chơi, tên này là một đối thủ rất đặc biệt đây.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Rốt cuộc là đối thủ như thế nào chứ?”

Hàn Phong đáp: “Giờ vẫn chưa phát hiện ra bất cứ manh mối nào của hắn, đi đi về về, đều là thuộc hạ của thuộc hạ hắn đánh với chúng ta, còn hắn thì chỉ ngồi phía sau giật dây thao túng đám đàn em. Tôi vốn tưởng mình đã tóm được một vài manh mối liên can đến hắn rồi, giờ xem ra, lại hoàn toàn không phải thế. Nếu là ông ta, chắc... lại không giống hắn nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Là ai? Cậu đang nói tới ai?”

Hàn Phong cười thản nhiên: “Một người chúng ta chưa gặp, Giang Vĩnh Thọ.”

Lãnh Kính Hàn kinh ngạc: “Chúng ta vẫn chưa gặp người này, nhưng ông ta là chủ tịch ngân hàng Hằng Phúc, sao cậu lại nghi ngờ ông ta?”

Hàn Phong đáp: “Rất đơn giản, chỉ ông ta mới có năng lực làm những chuyện đó.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Cái gì? Tại sao chỉ ông ta mới có năng lực làm những chuyện đó?”

Hàn Phong nói: “Tôi chỉ nghi ngờ thôi, vì trước mắt theo tôi được biết, mới chỉ có Giang Vĩnh Thọ là có khả năng biết được thời điểm nào thì công ty bọn họ tiến hành thí điểm cải cách cổ phần. Muốn kết luận sâu hơn, còn phải xem biểu hiện tiếp theo của ông ta đã, xem xem ông ta có trở về thành phố Thiên Nhai chiều nay hay không.”

“Thế thì liên quan gì chứ?”

“Sáng nay anh đã hỏi một lần rồi, tôi từng nói, mục đích hung thủ sắp xếp cho Hồ Ngân Tín xuất hiện chính là muốn chúng ta đi điều tra Hồ Ngân Tín,

nhưng sự thực thì sao? Tôi điều tra công ty sắt thép Thành An. Đối với kẻ thù ranh như cái này, hành động hôm nay của tôi đủ khiến hắn coi trọng rồi, hắn sẽ lo lắng cuộc điều tra của chúng ta rời xa tuyến đường hắn sắp đặt ban đầu mà tra ra manh mối mới gì đó, bất đắc dĩ, hắn chỉ còn cách để chúng ta rời đi. Chẳng lẽ anh không phát hiện gì à? Từ khi chúng ta rời khỏi Hải Giác, tỷ lệ phạm tội ở đó liên tục tăng cao, hắn đang lợi dụng sự cân nhắc nặng nhẹ của chúng ta để điều động chúng ta, khiến tôi và anh mệt mỏi chạy đi chạy lại giữa Thiên Nhai và Hải Giác. Mà muốn chúng ta rời khỏi thành phố Thiên Nhai, việc đầu tiên chính là mở hồ sơ, để chúng ta hoàn thành mục đích của chuyến đi lần này, vì vậy ngài chủ tịch cần phải trở về.”

“Tôi, tôi vẫn không hiểu cho lắm, cậu điều tra công ty sắt thép Thành An thì sẽ chạm vào gì của hắn chứ? Cậu có điều tra được cái gì đâu?”

“Đúng thế, giờ tôi vẫn chưa có manh mối rõ ràng, nhưng tôi đã bày ra nghi trận, khiến hắn tưởng tôi đang nắm được gì đó rồi. Vì trong nhà máy ấy, tôi đã đi hết mọi góc ngách, lại còn luôn tỏ ra rất vui vẻ nữa, anh dám nói bộ dạng ấy của tôi là không điều tra được gì hay không?”

Lãnh Kính Hàn thở dài một tiếng, cười bảo: “Cái thằng này, lúc nào cũng vậy. Có điều, lần trước Hiểu Quân đã nói rồi còn gì, chủ tịch của bọn họ mấy ngày tới sẽ trở về, cũng có khả năng là trùng hợp mà.”

Giữa trưa, Lâm Phàm gọi điện cho Lý Hưởng nói: “Số điện thoại ấy, lại gọi cho Đinh Nhất Tiêu.”

Lý Hưởng phẫn nộ: “Chó chết, sếp Lãnh hôm qua đi điều tra rồi, thằng đó dùng chứng minh thư giả để lấy số, không tra ra được. Nếu cái điện thoại ấy mà có hệ thống định vị GPS thì tốt quá rồi, chúng ta có thể xác định hắn ở đâu gọi đến.”

Còn Đinh Nhất Tiêu, trước khi nhận điện thoại y đã nghĩ ra rồi, không có việc gấp, đối phương sẽ không gọi điện lúc mình đã tan làm. Lần này, âm thanh kim khí lạnh tanh ấy thâm trầm không hề hỗn loạn, tuy Đinh Nhất Tiêu biết rằng đây là bên kia muốn che giấu sự bất an trong lòng, nhưng nghe vậy, y vẫn không khỏi giật mình kinh ngạc, âm thanh kim khí kia nói: “Thằng đó không điều tra Hồ Ngân Tín, hắn điều tra công ty sắt thép Thành An, hiện tại, vẫn chưa biết hắn điều tra được những gì rồi.”

Cơ mặt Đinh Nhất Tiêu giật giật, giọng lạc đi: “Chẳng lẽ hắn ta biết được gì rồi?”

Âm thanh kim khí nói: “Không thể nào, chúng ta làm kín đáo như vậy kia mà. Có điều, không thể để hắn tiếp tục điều tra được nữa, bọn chúng đã càng lúc càng đến gần sự thật rồi. Tôi chuẩn bị mở hồ sơ, bên phía anh phải đẩy nhanh

tiến độ thực hiện kế hoạch C, ép bọn chúng trở về. Chúng ta như cầu bập bênh ấy, còn bọn chúng là hòn bi sắt lăn ở trên đó, bên tôi nặng một chút để bọn chúng lăn qua đây, bên tôi nhẹ đi một chút, bên anh nặng thêm một chút, để cho chúng lăn trở về! Ha ha!”

Đinh Nhất Tiểu cắt điện thoại, thảm như: “Đã nhắc nhở hẩn không chỉ một lần, đừng chơi tiếp nữa mà không chịu nghe, sớm muộn chơi dao cũng có ngày đứt tay. Chậc, cũng đến lúc phải tính toán cho mình rồi.” Y liếc mắt nhìn A Bát bên cạnh, thấy A Bát vẫn hờ hững nhìn về phía trước như một tên vệ sĩ. Đúng là một tên vệ sĩ chết người.

Buổi chiều, Lãnh Kính Hàn đột nhiên nhận được điện thoại của Tần Di, bảo là chủ tịch Giang đã trở lại, mời bọn họ đến. Lãnh Kính Hàn kinh ngạc hết sức, từ hôm đến Thiên Nhai này, mọi chuyện xảy ra đều bị Hàn Phong đoán trúng cả. Mà tất cả những chuyện này, đều xảy ra sau khi Hàn Phong và Hồng A Căn nói chuyện một lúc lâu. Song hiện giờ Hồng A Căn đã chết, rốt cuộc bọn họ đã nói những gì, tại sao Hàn Phong đột nhiên có thể nhìn thấu được mạch suy nghĩ của đối thủ vậy?

Ngân hàng Hằng Phúc, Tần Di đón bọn họ ở cổng, Lãnh Kính Hàn hỏi: “Chủ tịch của các cô bận lắm cơ mà? Sao lại trở về sớm vậy?”

Tần Di nói: “Chính là để phối hợp điều tra với cảnh sát các vị đó, mấy đồng chí bên cơ quan kiểm sát cũng cần xem hồ sơ của các nhân viên cấp cao trong công ty, vì vậy chủ tịch không thể không trở về. Có điều, cuộc khảo sát của ông ấy bên Malaysia về cơ bản cũng kết thúc rồi.”

Tầng 46, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn gặp Giang Vĩnh Thọ, đó là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, hơi mập mạp, nhưng sắc mặt lạnh lùng, mắt như chim ưng, toát lên vẻ uy nghiêm. Lúc ông ta cười, chúng khiến người đối diện có cảm giác đó là một nụ cười nghiêm túc, ông ta bắt tay với Lãnh Kính Hàn rồi nói: “Thực ngại quá, vì ở nước ngoài có công chuyện nên khiến các vị đợi lâu, đây là thư ký của tôi, cô Mao Tiểu Linh.”

Cô Mao đứng bên cạnh thân hình duyên dáng, mặt mũi thanh tú, nhưng Hàn Phong hình như hơi sợ người phụ nữ này, anh ta liên tục đánh giá người đẹp đối diện, nét mặt không hề có vẻ cười cợt. Khi người ta bắt tay, anh ta thậm chí còn không muốn vươn tay ra, những ngón tay của cô Mao này mảnh dẻ nhưng rất lạnh, giữa các ngón tay có chai, chắc là do làm thư ký phải tốc ký trong thời gian dài, hay vì nguyên nhân này khác?

Giang Vĩnh Thọ nói rất ít, nhưng mỗi câu đều rất trực tiếp, như thể ra lệnh cho người ta. Ông ta mở máy tính lên, nói với Lãnh Kính Hàn: “Các anh có thể copy lại một bản, tôi tin rằng phía cảnh sát sẽ không tùy tiện tiết lộ những tài

liệu này ra ngoài, đúng không nhỉ? Lát nữa chúng tôi có buổi họp hội đồng quản trị, tôi không thể tiếp các anh được rồi.”

Hành động này một lần nữa nằm ngoài dự đoán của Lãnh Kính Hàn, ông gạt đầu rồi sao chép dữ liệu trong máy tính. Giang Vĩnh Thọ bật máy tính xong, liền trở về phòng làm việc của chủ tịch để xử lý công vụ, những chuyện còn lại đều do Tần Di hỗ trợ bọn họ.

Lúc hai người ra đến cổng, Trang Hiểu Quân đuổi theo, Hàn Phong hỏi: “Có chuyện gì không, Hiểu Quân?”

Trang Hiểu Quân nói: “Các anh lấy được hồ sơ rồi, định đi luôn à?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nếu không phát hiện được vấn đề gì, chúng tôi sẽ rời khỏi đây.”

Trang Hiểu Quân: “Về chuyện của bố tôi...”

Hàn Phong ngắt lời: “Nếu chúng tôi điều tra được gì sẽ báo cho cậu biết, cũng không cần lo lắng quá, có lẽ chẳng thay đổi gì đâu.”

Trang Hiểu Quân cúi đầu: “Tôi biết rồi.” Sau đó, cậu ta lại ngẩng đầu lên nói: “Thôi, chúc các anh sớm ngày phá án, tôi cũng phải đi họp đây.”

Hàn Phong mỉm cười: “Cậu cũng phải đi họp cơ à?”

Trang Hiểu Quân lấy làm không phục: “Tôi cũng là một trong mười đại cố đông đây, họp hội đồng quản trị sao lại thiếu tôi được. Lần này chủ tịch khảo sát xong xuôi, chúng tôi sẽ thực hiện một công trình lớn.” Điện thoại di động của cậu ta đổ chuông, Trang Hiểu Quân nhìn số gọi đến, nói: “Họ đang đợi tôi rồi, tôi đi đây.”

Hàn Phong nhìn theo Trang Hiểu Quân chạy đi.

Lãnh Kính Hàn nói: “Đi thôi.”

Rời khỏi ngân hàng Hằng Phúc, Lãnh Kính Hàn lập tức hỏi: “Giang Vĩnh Thọ, cậu thấy người này thế nào?”

Hàn Phong nói: “Không biết, không lộ ra chút sơ hở nào, thời gian gặp mặt của chúng ta quá ngắn, ông ta nói quá ít, nhưng mà, cô thư ký của ông ta, cô Mao ấy...”

Lãnh Kính Hàn bực bội ngắt lời: “Rất đẹp, phải không? Biết ngay là cậu sẽ nói thế.”

Hàn Phong lắc đầu: “Không phải! Anh có để ý tay cô ta không, so với tay phụ nữ thông thường thì hơi thô hơn một tẹo.”

Lãnh Kính Hàn biến sắc mặt: “Không cảm thấy gì cả nhưng tay rất lạnh, trời nóng hầm hập thế này mà tay cô ta lạnh toát, lại có gì bí hiểm ở đây nữa?”

Hàn Phong mỉm cười thần bí: “Anh đã bao giờ nghe nói, trong truyền thuyết có một loại võ công gọi là Cửu âm bạch cốt trào chưa?” Nói đoạn, nhân lúc Lãnh Kính Hàn đang ngẩn người, anh ta chộp vào ngực Lãnh Kính Hàn một cái.

Lãnh Kính Hàn tung chân đá một cước, mắng: “Đồ mắt dạy, lại giở trò này ra đùa tôi hả.”

Hàn Phong cười ha hả, nhưng nụ cười dường như hơi gượng gạo.

Về đến khách sạn, Lãnh Kính Hàn cẩn thận xem xét hồ sơ của Lâm Chính nhưng không phát hiện được gì, lấy làm nghi hoặc: “Hồ sơ bọn họ đưa cho chúng ta có bị đục tay đục chân gì không nhỉ? Trong này chẳng có thông tin gì giá trị hết.”

Hàn Phong nói: “Vậy hả? Cũng có khả năng ấy mà, ai bảo rằng hồ sơ của Lâm Chính nhất định giúp ích được gì trong vụ án này đâu.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Nhưng không phải bọn họ sợ chúng ta tìm được gì trong hồ sơ của Lâm Chính nên mới cố ý kéo dài thời gian à?”

Hàn Phong cười: “Đối phương cố ý kéo dài thời gian, nhưng ai bảo là bọn họ sợ chúng ta tìm được gì trong hồ sơ của Lâm Chính nào? Bọn họ biết chúng ta muốn xem hồ sơ của Lâm Chính, kể cả trong hồ sơ ấy không có thông tin gì hữu dụng, bọn họ cũng có thể lợi dụng để kéo dài thời gian, cái hồ sơ này vậy là có ích với bọn họ quá còn gì?”

Lãnh Kính Hàn tức tối gất: “Cậu, cậu đã biết từ trước rồi sao không nói sớm, lại mất thời gian vô ích ở Thiên Nhai này lâu như vậy.”

Hàn Phong khoanh tay trước ngực nói: “Tôi nói hồ sơ của Lâm Chính có lẽ không giúp ích được chúng ta, nhưng có nói là hồ sơ không có tác dụng gì đâu. Bọn họ thật sách ở chỗ cho rằng chúng ta chỉ muốn tra xét hồ sơ của Lâm Chính mà không nghĩ rằng, tôi muốn tra xét hồ sơ của toàn bộ quản lý cấp cao ngân hàng Hằng Phúc. Với lại, chúng ta không hề mất thời gian vô ích ở Thiên Nhai, ít nhất chúng ta cũng biết Hồ Ngân Tín đã đến đây, sau rồi lại chạy mất, và bọn chúng dùng chứng minh thư giả để mua ô tô cũng như điện thoại di động, không phải vậy sao?”

Lãnh Kính Hàn đành mặt lại nói: “Nói gì thì nói, hiện giờ manh mối bên Thiên Nhai này đã đứt rồi, tôi dự định ngày mai sẽ trở về Hải Giác.”

Hàn Phong nói: “Chậc! Nhưng tôi cảm thấy, manh mối Thiên Nhai bây giờ mới bắt đầu mở ra đấy.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Còn manh mối gì nữa, nói tôi nghe xem nào?”

Hàn Phong thủng thẳng đáp: “Manh mối ấy à, chính là nằm trong đồng hồ sơ chúng ta lấy được ấy.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Thế tức là không có manh mối rồi còn gì, lúc này, tình hình bên Hải Giác đã không thể kéo dài thêm được nữa, đợi cậu ở đây lần mò ra manh mối, cả hệ thống trị an bên kia đã tê liệt xù nó rồi.”

Lúc này, điện thoại di động đổ chuông, hai người đưa mắt nhìn nhau, mỗi người lấy ra một chiếc điện thoại, không ngờ lại reo lên cùng lúc. Nghe xong, hai người nhìn nhau cả một phút, Lãnh Kính Hàn mới lên tiếng: “Chúng ta phải lập tức lên đường thôi, tối nay về ngay Hải Giác.”

Hàn Phong hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Lãnh Kính Hàn thở dài: “Nhà máy hóa chất An Dương bị nổ, hệ thống dẫn nước toàn thành phố bị ô nhiễm, xe vận chuyển tiền của ngân hàng Kiến thiết thành phố Hải Giác bị cướp, khu Tân Long Môn có xung đột bạo lực, hai bên đấu súng, bảy người chết mười ba bị thương, cả Hải Giác đã loạn xạ ngầu lên rồi. Việc theo dõi Đinh Nhất Tiểu cũng bị ngừng hoàn toàn, căn bản không còn nhân thủ nào nữa. Sở Công an đang bị đám phóng viên vây kín, giọt nước cũng chẳng lọt ra ngoài được nghe nói Nhật báo Hải Giác đã cho chạy tít ‘Công an không làm gì cả’, ‘Công an thành phố Hải Giác buôn lậu vũ khí’ thậm chí là ‘Ô dù che chở cho xã hội đen’ đề đăng các sự kiện trong mấy ngày gần đây, nếu còn không tấn công trấn áp cơn cuồng phong tội phạm này, Hải Giác sẽ muôn kiếp không góc đầu lên nổi.”

Hàn Phong thoáng trầm ngâm: “Tôi không thể trở về được.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Tại sao?”

Hàn Phong nói: “Tôi muốn đi Thượng Hải.”

Lãnh Kính Hàn kinh ngạc thốt: “Cậu muốn đi Thượng Hải!”

Hàn Phong nói: “Đúng vậy, anh về Hải Giác đê bẹp khí thế bọn chúng xuống, tôi đi Thượng Hải điều tra một vụ mưu sát khác cũng liên quan đến vụ án này. Sau Thượng Hải, có lẽ tôi còn phải đi mấy nơi nữa để thu thập thêm thông tin. Trấn áp tội phạm, vốn dĩ là chức trách của các anh cơ mà, chuyện này không cần tôi nhúng tay vào, chỉ cần để lại cho tôi một bản copy hồ sơ của các quản lý cấp cao thuộc ngân hàng Hằng Phúc là được. Còn nữa, đừng quên cái này, bảo anh béo kiểm tra kỹ xem rốt cuộc có thể luyện được bao nhiêu sắt.” Anh ta đưa mấy cục quặng trộm được ở nhà máy thép Thành An cho Lãnh Kính Hàn.

Lãnh Kính Hàn vừa thu dọn đồ đạc, vừa hỏi: “Cậu không cùng tôi trở về thật à?”

Hàn Phong hờ hững nói: “Phi, anh lo cái quái gì chứ, kể cả tôi có không tìm được đường về nhà thì lẽ nào không tìm được phòng Cảnh sát hình sự các anh chắc. Nếu không có gì bất ngờ, ngày mai tôi sẽ tụ hội với mấy người thôi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng trên người cậu làm gì có tiền?”

Hàn Không nói: “Tôi không có tiền chẳng lẽ không biết tìm một gã có tiền, anh lo lắng nhiều quá, không cần phải giả vờ giả vịt lo cho tôi đâu, nếu tôi thật sự muốn sống, chắc chắn tôi sẽ sống tử tế hơn anh nhiều.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Vậy tôi đi đây.”

Hàn Phong phì cười: “Còn nói nữa, định làm tôi cảm động chắc.”

Lãnh Kính Hàn xoay người đi xuống nhà, thâm lấy làm nực cười: “Thằng này đúng là hết cách. Hàn Phong, không phải tôi lo lắng chuyện sinh hoạt của cậu, mà lo không biết cậu có chuốc lấy họa gì vào thân không thôi.” Thang máy đi xuống, Lãnh Kính Hàn nhắm mắt lại, bất giác nhớ đến cái đêm mưa lạnh ấy, quán bar điên cuồng và âm ỉ ấy.

Lãnh Kính Hàn vừa đi không lâu, Hàn Phong liền gặp Khải Kim Vận ở tầng hai khách sạn, Hàn Phong nói: “Tôi tưởng hôm ấy anh say rồi, hóa ra vẫn nhớ lời tôi nói à.”

Khải Kim Vận đáp: “Tôi có uống phê pha, nhưng chuyện liên quan đến mạng sống của mình thì vẫn chú ý lắm. Tôi nghĩ suốt một ngày, rốt cuộc cũng thông rồi. Cứ bám lấy Thiện Yên Phi thế này cũng chẳng có ý nghĩa gì, đàn ông đàn ang, lo gì không có vợ, tôi phải dùng chút tiền cầm trong tay lập nên sự nghiệp của bản thân mới được.”

Hàn Phong cười cười: “Vậy mới đúng khí phách đàn ông chứ lại. Nghe nói ngân hàng Hằng Phúc triệu tập họp hội đồng quản trị, anh có biết những ai đến ở trong khách sạn này không?”

Khải Kim Vận nói: “Thế à, tôi chỉ biết Yên Phi đến họp hội đồng quản trị thôi, còn những người khác thì không quen.” Hàn Phong toát hết mồ hôi, thâm nhủ: “Thằng cha thiếu gia thiếu thớt này, đúng là chẳng biết gì về sự nghiệp của bố mình cả.”

Khải Kim Vận lại nói: “Đừng nói mấy chuyện này nữa, giờ chuyện ở công ty không liên can gì đến tôi cả. Phải rồi, đến chỗ tôi, nhất định phải ở chơi mấy ngày đấy nhé!”

Hàn Phong cười đáp: “Nếu không có việc gì, ở bao lâu cũng được, nhưng tôi thật sự chỉ có thể đến nhà anh xem xét một lúc thôi, rồi phải lập tức đi một nơi khác nữa. Vì vậy, tôi còn định tối nay đi luôn đó.”

Khải Kim Vận bảo: “Tôi định mai sẽ lên đường, cậu nói là nhà tôi có thứ gì gây ra ung thư hả?”

Hàn Phong nói: “Phải đến nơi mới biết được, đi thôi chúng ta đi ăn, hôm nay tôi mời khách.” Anh ta vỗ vỗ cái túi rỗng không, nói rất hoành tráng.

Khải Kim Vận lắc đầu: “Sao thế được, để tôi mời, để tôi mời.”

Hàn Phong nói: “Hôm nay sao lại để anh mời nữa được, kinh tế của anh cũng có xông xênh gì đâu?”

Khải Kim Vận khẳng khái: “Cậu mà nói thế là coi thường anh cậu quá đấy. Chúng ta là người làm việc lớn cơ mà, với lại, lần này cậu đi là để giúp tôi, ăn vài món thế này có đáng gì.”

Hàn Phong đành nói: “Chậc, thật đúng là, không tranh được với anh rồi, được được được, anh mời thì anh mời...”